

בלי צבעי דפוס

איי לייק מייק (הוד: תל-אביב, סרט גבע, ישראל) חורג מגדר הסרטים הישראליים עליהם אומרים: "סוף סוף נסיון לסרט ישראלי שהצליח", ואלהם מתייחסים במידה רבה של סלחנות, תוך ריכוך הברי קורת, במשפטים כמו: "בהתחשב בתנאים ובקשים...". או "בהתחשב בעובדה ש אין לנו תעשיית סרטים...".

איי לייק מייק הוא, קודם כל, סרט טוב. ורק אחר כך הוא סרט ישראלי טוב, מה שמעלה לאין שיעור את מישקל הציון "טוב" שניתן לו. כסרט הוא מתעלה לדרגה כזו ששוב שום ביקורת צודקת לא יכולה לפי גוע בו. ואם יצביעו על כמה מחולשותיו, טעויותיו ונקודות-התורפה שלו, הרי יהיה בכך רק כדי להבליט את הסרט כולו כי יצירה קולנועית מוצלחת.

את הצד הטכני שלו אין כמעט צורך להזכיר. זוהי אולי המהממה הגדולה ביותר לגבי סרט ישראל. אמר פעם אחד מאנשי ההסרטה בישראל: "מה היה קורה לו היתה מופיעה כיום ביקורת סיפורית בנוסח כזה: צבע, הדפוס השתפר וההדפסה היא ברורה יותר, האותיות הפעם יותר נעימות לעין והגוון נעים למגע".

כשם שכיום אין מקום עוד לביקורת ספרותית מסוג זה, שוב אין מקום לביקורת קולנועית שתציין את הצד הטכני של ההסרטה, ההקלטה ועבודת המעבדה. ואם איי לייק מייק הוא הסרט הישראלי הראשון שבו אין צורך לציין את צבע הדפוס ואת גודל האותיות, מגיעים השבחים על כך לאנשי חברת גבע, ובעיקר לצלם הסרט, ניסים (ניצוי) ליון.

הצעירה והדרבון. איי לייק מייק, היא קומדיה שגרעיניה, — סאטירה של תופעה מסוימת בהחי החברתי הישראלי: חתונות הפאסורט, התסריט, שעובד לפי ספרו ומחזהו של אהרון מגד, עוסק במשפחת אריאלי, משפחה זעיר-בורגנית בישראל. אבי המשפחה (גדעון זינגר) הוא פקיד, המתגורר עם משפחתו בשיכון החדש, סובל משתלטנותה של אשתו (בתיה לנצט) ומשגי עונותיו של אחיה (זאב ברלינסקי) — נהג, צייר אבסטרקט ומשוגע ליוגה. לזוג שתי בנות, שהקטנה בהן (מאירה שור בת ה-13) היא שר צברי אופייני; ואילו הגדולה (אילנה רובינא) הגיעה לפיקה, מתאהבת בסרן צעיר (חיים טופול).

כאשר נקלע לתמונה תייר אמריקאי צעיר (סיי גיטין), שלפי השמועה אינו אלא בן

I DON'T LIKE AUNTS!

בתום הקרנת-הבכורה החגיגית של הסרט הישראלי איי לייק מייק, שענרבה השבוע בקולנוע הוד בתל-אביב, עלו משתתפי הסרט בזה אחר זה על במת הקולנוע, וקיבלו בשורה ארוכה את תשואותיו של הקהל. בין שורת ה' יפהפיות שניצבו על הבמה, בלטה במיוחד צעירה שהיתה אלמונית לקהל עד להצגת הסרט.

זינה

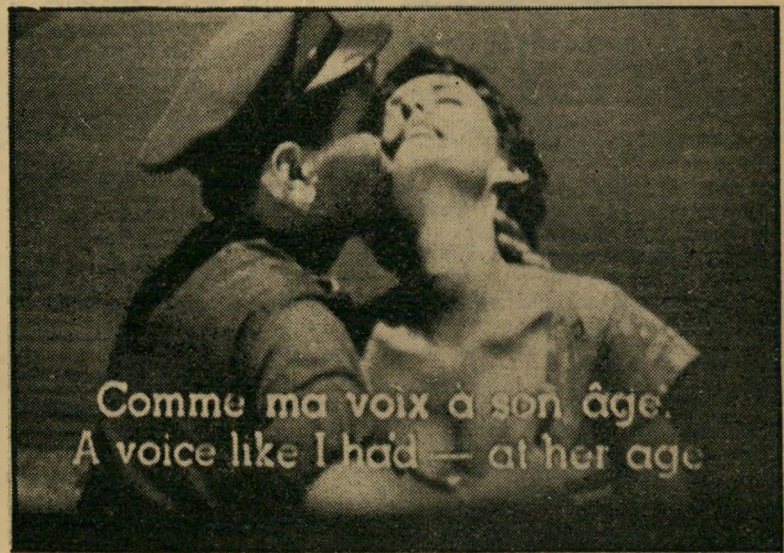
העלאתה על הבמה יחד עם שאר משתתפי הסרט וחיוכה ה' מאושרים הסתירו את העובדה, שעד לרגע בו הוקרנה תמונת ה' סיום של הסרט יש בה זינה פרלה באלם במתיחות-צפזפים איומה. קדמו למתיחות זו חיכוכים, איומים ושערוריות עם יצרני הסרט. כי בעוד ש נערות ישראליות אחרות מוכנות לשלם כל מחיר כדי להופיע בסרט, רצתה זינה, בעלת ההופעה הצרפתית והמיבטא הצרפתי, למנוע בכל מחיר את הקרנת תמונתה על הבד. הסצינה שאותה רצתה זינה להוציא מהסרט, היתה קצרה, בלתי חשובה לעלילת הסרט, אך פיקנטית: סצינה בה מראים כיצד היא נאנסת, כביכול.

תמונת האונס לא היתה כלולה ב' תסריט. היא נוצרה באופן ספונטני. זינה, שנולדה בחיפה להורים ילידי-רוסיה, בארץ, גדלה בבירינגיה ולמדה שש שנים בפאריס. בסרט, היא מופיעה בתפקיד אפיוודי קטן. היא מגלמת את דמותה של חתיכה צר' פתיה סוקרת; כאשר היא רואה את זאב ברלינסקי, אחד מגיבורי הסרט, המבצע תרי גיליינגה בבריכת-השחיה של אכזיה, היא

התמונה שהוצאה

מסכנת אותו ללמדה את תורת היוגה. התמונה שצולמה בחדר-המלון אינה מש' אירה מקום לספק בקשר למה שהתרחש בין מורה היוגה לתלמידתו הצרפתית. אלא שבהתאם לתסריט יראו הצופים את הונג ב' סרט אחרי מה שהתרחש: זינה, עטופה רק בכותונת קצרה ושקופה, קופצת ממיתתו של ברלינסקי כשהטלפון מצלצל בחדר.

בשעת הסרטת הסצינה, אירע מה שקורה לשחקני-קולנוע אמיתיים. זאב ברלינסקי, שחקן הקאמרי ומטבטיון לשעבר, וכיום אחד מבעלי מועדון הלילה עומר-כיאם, מאמין כנראה יותר בקולנוע חופשי מאשר בקולנוע מבוים ומודרך. ברגע שגמר לשחק את התפקיד, כפי שהורו לו התסריט והבמאי, לא יכול היה להוציא את עצמו מהדמות שגילם ומהמצב הקולנועי. לעיני הצלמים, הבמאי ושאר עובדי ההסרטה, סיים את הסצינה כפי שלדעתו היתה צריכה להסתיים: הוא זינג אל זינה, שהיתה שרועה על המיטה, החל לחבקה ולנשקה בתוקפנות רבה. זינה, שהיתה מופתעת מהמישחק ה' אוטנטי, התנגדה לו בכל כוחה, דחתה אותו מעל פניה, נאבקה עמו והיכתה אותו. כל הסצינה נמשכה שניות מספר. שני ה' שחקנים לא הרגישו שצלם הסרט, ניסים (ניצוי) ליון, המשיך להסריטם. כולם התייחסו אל התקרית כאל בדיחה

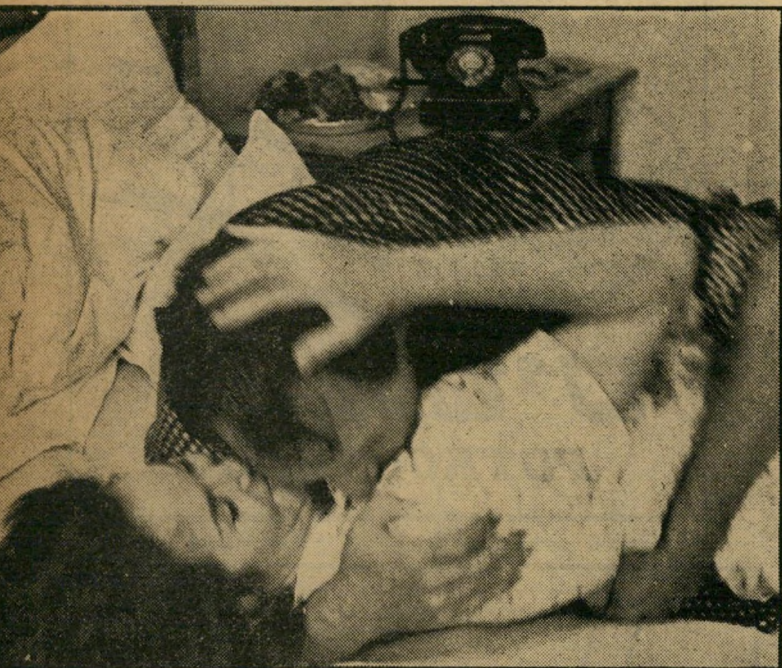

אילנה רובינא וחיים טופול ב"איי לייק מייק" אבסטרקט עם סטאט

התמונה שנשארה בסרט

זינה קופצת ממיתתו של זאב ברלינסקי כשהטלפון מצלצל. ה' אשה הנראית בתמונה שהורכבה לתמונה זו היא אחותו של ברלינסקי בסרט, בתיה לאנצט

מראה את ברלינסקי מסתער על זינה פרלה, בסצינה שלא היתה כלולה בתסריט. נוכח מחאור' תיה של זינה ואיומיה להגשת צ'רמיניה נגד הגעת הסרט, הוצאה הסצינה מתוך הסרט.

טובה. אולם שעה שפיתחו את הסרטים שצולמה, התברר כי הסצינה עשתה רושם מצויין. לכן היה רק טבעי, שבשעת עריכת הסרט, הוכנסה אליו גם תמונת האונס. קרוב לוודאי שאותה שעה לא היה איכפת הדבר גם לזינה עצמה.

אולם משעת-הצילום ועד להצגת-הבכורה של הסרט אירע משהו. זינה הכירה את איש העסקים הצעיר ז'אק דהידוף ונישאה לו. עתה, כשהפכה לאשת-חברה מכובדת נראה היה, ובעיקר לבעלה, כי חטאי היל' דות שלה, שבוצעו בשעת ההסרטה, צשויים לפגוע בהם בחיי הונג. זינה החליטה להיל' חם כדי להוציא את סצינת-האונס מהסרט. היא ניסתה לשכנע את יצרני הסרט ואת הבמאי לחתוך את הקטע. אולם אלה לא מצאו שום סיבה מדוע עליהם לעשות זאת. זינה הקימה שערוריות, איימה אף לבקש צו מניעה נגד הגעת איי לייק מייק. באמ' צעות עורר-דין ובית-משפט.

עשרים וארבע שעות לפני הצגת-הבכורה נערכה באולפני חברת גבע, בגבעתיים, התי' עצות קדחתניות. מפיקי הסרט חזו בו ב' פעם האחרונה לפני הגשתו לקהל. היה עליהם להחליט — עם אינוס או בלעדיו? המוסר, והחששות מפני התערבות משפ' טית בלתי-רצונית, ניצחו את החישוב הקול' נועי הטהור. תמונת האונס נחתכה.

אחת מתכונותיו המיוחדות של הקולנוע היא החופש מאמצעים כאלה. רק עריכתה של נלי בוגור, ששילבה כמה סצינות זו בזו, הקתחה מיגרעת זו.

לעומת ליקויים אלה הצליח פריי בהפקת מישחק מהצוות הגדול, שברובו הוא טירון בשטח הקולנוע. בתיה לאנצט, זאב ברלינסקי וגדעון זינגר מצויינים. גאולה נוגי שובה בקיסמה וביופיה. ואילנה רובינא מפתיעה כשחקנית שאינה מבליטה במיוחד את זוהרה. בין שחקני-המישנה בולט במיוחד

הסרט בכמה מערכות היה מוסיף הרבה לקצבו ולמתח עלילתו.

פיטר פריי, שהתגלה ככמאי היודע לחוש את ההחי הישראלי האמיתי וכאמן המסוגל להפיק משחקניו מישחק טוב גם כשהתס' ריט הוא קלוש, שנה הפעם את השגיאה, אותה שוגה, בדרך כלל, כל במאי המגיע לקולנוע מן התיאטרון. חלק מהסצינות שלו אינן קולנועיות טהורות.

כמעט לכל סצינה בסרט יש פתיחה וסיום, כעין פרולוג ואפילוג תיאטראליים. ואילו

מיליונר מטקסס, נעה כל המשפחה על גלגלים. כולה מתגייסת למטרה אחת: להר' חיך את הבת מהסרן, אהובה, לצוד את ה' אמריקאי כחתי. אלא שהאמריקאי מעדיף להתאהב ודקא בסמלת נח'ל תימינה (נאולה נוגי).

ארוך אך משעשע. ליקויו הגדול של הסרט נעוץ באורכו הרב (14 מערכות). פיטר פריי, הבמאי, פיזר את העלילה להרבה אפיקים צדדיים שאינם נוגעים ישירות ל' גוף הקומדיה. נוסף לכך התעכב יתר על המידה בהשוואה ארוכה ומייגעת של שתי מסיבות, הסאלונית והחלוצית, עם שפע רב מדי של שירים וריקודים. קיצורו של

אבנר חוקיהו, המציע על הבד 12 טיפוסים שונים של 12 בני עדות מוזקנים.

הצלתה הגדולה ביותר של פריי נעוצה בעובדה שהקומדיה נשארה קומדיה: עלי' זה, משעשעת ומצחיקה. כמה סצינות עשר יות אפילו בהשראה גאונית — כמו ה' סצינה בה מצויר זאב ברלינסקי ציור מופ' שט בעזרת מסאטא, והציור נשאר בכל זאת ציור אבסטרקט טוב. העדות הטובה ביותר להצלחתה של הקומדיה הוא צחוקו הער והקולנוי של הקהל.